

Olavi Koivukangas

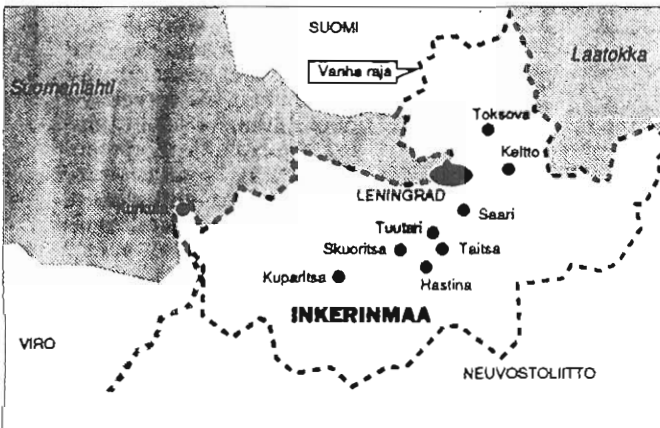
Inkerinsuomalaiset

Neuvostoliiton rajojen avautuminen ja maastamuuton helpottuminen ovat luo-
neet muuttopainetta myös Suomeen. Eniten Suomeen muutosta ovat kiinnostu-
neita inkerinsuomalaiset, joiden esi-isät muuttivat Suomenlahden perukoille 1600-
luvulta lähtien. Inkeriläisiä arvellaan olevan Neuvostoliitossa 75 000, kun heitä 1920-
luvulla oli 180 000 henkeä.

Työministeriössä valmistaudutaan tuhansien inkeriläisten maahanmuuttoon lähi-
vuosina. Vauhtia asia sai tasavallan presidentin rinnastaessa inkerinsuomalaiset pa-
lumuuttajiin. Työministeriön mukaan inkeriläisistä voisi tulla keskeinen osa Suo-
meen kaivatusta ulkomaisesta työvoimasta.

Ulkomaisia työntekijöitä ei tulisi asettaa paremmuusjärjestykseen, vaan kaikkia
kansallisuuksia olisi kohdeltava tasavertaisesti. Poikkeuksena eivät saa olla edes in-
kerinsuomalaiset. Mutta heidän rinnastamisensa palumuuttajiksi tuo heille eri-
tyisaseman. Johdonmukaista olisi, että myös muita Neuvostoliitossa asuvia suomalai-
sia kohdeltaisiin palumuuttajina. Sama kohtelu koskee luonnollisesti myös Ameri-
kasta, Australiasta ja muualta palaavia suomalaisia ja näiden jälkeläisiä. Suomen maa-
hanmuuttopolitiikka tarvitsee nykyistä tarkempia määritelmiä ja linjanvetoja.

Inkerinsuomalaisten mahdollista Suomeen muuttoa ei tulisi nähdä ensisijaisesti
Suomen työvoimakysymyksenä, vaan inkeriläisten omista lähtökohdista. Kyse ei saa
olla pelkästään työvoimasta, vaan ihmisistä, jotta välttäisimme ne virheet, jotka Ruot-
siin muuttaneet suomalaiset joutuivat kokemaan. Itä-Euroopasta tulevia — ja muita
ulkomaalaisia — ei pidä käyttää halpatyövoimana, vaan heille tulee taata samat oikeu-
det ja mahdollisuudet kuin suomalaisille. Inkerinsuomalaiset haluaisivat Suomelta
ennen kaikkea ajankohtaista tietoa työ-, opiskelu- ja muuttomahdollisuuksista.

Inkerinmaa käsittää laajan
alueen Leningradin läheltä
Viron rajalle saakka.

Ingria consists of a large area
from the neighbourhood of
Leningrad to the border of
Estonia.

Oleennaista asiassa on se, että ensi kerran perinteisesti siirtolaisia luovuttanut Suomi on ollut aktiivinen maahanmuuttopolitiikassaan. Kun Suomen pakolaispolitiikkaa saadaan vielä kehitettyä nykyistä vapaamielisempään suuntaan, Suomen ei tarvitse hävetä yhdentyvässä Euroopassa.

Rinnan mahdollisen inkeriläisten maahanmuuton kanssa tulisi kehittää myös monipuolista kulttuuriyhteistyötä. Ennen kaikkea tarvittaisiin suomalaisten ja inkeriläisten tutkijoiden yhteistyötä inkerinsuomalaisten kielen ja historian tutkimiseksi.

Inkerinsuomalaisten seurojen puheenjohtajat vierailivat Siirtolaisuusinstituutissa 13.5.1990. Vasemmalta Vihtori Hyyrönen Leningradista, Toivo Kabanen Virosta ja Santeri Pakkanen Karjalasta. (Kuva: Olavi Koivukangas, Siirtolaisuusinstituutin valokuva-arkisto.)

The Chairmen of the Leagues of the Ingrian societies visited the Institute of Migration in May 1990. Vihtori Hyyrönen of Leningrad area (left), Toivo Kabanen of Estonia, and Santeri Pakkanen of Karelia. (Photo: Olavi Koivukangas, Institute of Migration, Photographic Collections.)

The Ingrian Finns

The opening-up of the Soviet borders and the facilitation of emigration have created migration pressure on Finland. Those most interested in emigration to Finland are the Ingrians, whose forefathers migrated to the farthest corner of the Gulf of Finland from the 17th century onwards.

It is estimated that there are about 75 000 Ingrians in the Soviet Union whereas in the 1920s they still numbered 180 000.

The Ministry of Labour is preparing for the immigration of the Ingrians to Finland over the next few years. This matter has recently been boosted by the fact that our President has ranked the Ingrians in the same category as the returning migrants. According to the Ministry of Labour the Ingrians could make up the essential part of the foreign labour force, which is much needed in Finland.

Foreign workers though should not be placed in order of rank, instead all nationalities should be given equal treatment. Even the Ingrians should not be given preferential treatment. But by the fact that they have now been bracketed with the returning migrants they have received a special status. It would be logical, therefore, that also those others of Finnish descent living in the Soviet Union should be treated similarly. The same treatment naturally concerns also the Finns returning from America, Australia and elsewhere and their descendants. Present Finnish immigration policy needs more exact definition and clarification.

The possible immigration of the Ingrians to Finland should not be seen primarily as a labour force question, but from the Ingrian point of view. It should not be a question of mere labour, but the human element should also be taken into consideration, so that we avoid the mistakes that confronted the Finns when they emigrated to Sweden. Those coming from Eastern Europe — and other foreigners — should not be used as cheap labour, instead they should be given the same rights and opportunities as the Finns. The Ingrians require from Finland above all information concerning work, education and the possibilities to emigrate to Finland.

The essential fact is that for the first time Finland, which has traditionally been a country of emigration, has now become active in her immigration policy. When the Finnish refugee policy has been developed in a more liberal direction than at present, Finland will be more in tune with the European integration.

Along with the possible immigration of the Ingrians a more diversified cultural cooperation should be developed. Above all there is a need for collaboration between Finnish and Ingrian researchers in order to study the language and history of the Ingrians.